

bracht, omdat hij meende dat te moeten doen. Daarna merkte hij hoe zijn huisgenoten haar best deden de dagen weer gewoon in te zetten, zij gedroegen zich nog wat stiller dan anders, deels waren ze zelf nog niet opgewekt, deels durfden ze 't niet zijn omdat hij 't niet was. Toen hij gaandeweg weer gewoon praatte en deed kwam alles vrij snel in de oude voegen. Hij had er over gedacht zijn auto weg te doen, doch daar hij zich achter 't stuur niet nerveus voelde bleef hij rijden. Hij redeneerde met zichzelf dat er eigenlijk met betrekking tot hem, daar hij absoluut geen schuld had, niets gewichtigs was gebeurd. Doch hij bleef rouwen om de gestorvene, in wiens vaag gekend leven hij zich na het ongeluk met enige aandacht ging verdiepen.

Tot zijn verwondering merkte hij dat zijn hartstocht voor Trees door de slag plotseling was verdoofd en niet meer opvlamde. Toen hij haar weer ontmoette vond hij haar als vroeger innemend, bekoorlijk, maar hij bleef nu zonder de woekering van zijn verlangens. Hij sprak met niemand meer over het ongeluk; met haar roerde hij het nog aan, omdat het hem was of hij haar een verklaring moest geven. Hij zei: 'Er is innerlijk iets in me gebroken, want ik heb een mens doodgereden' en hij was zeer overtuigd terwijl hij dit uitsprak, het gaf hem ook een grote bevrediging dit aan haar te kunnen zeggen; tegenover zijn vrouw uitte hij zich zo niet. Want tenslotte was het belijden van dit smartgevoel hem een soort wellust, een te zware heftigheid voor zijn vrouw en zo voelde hij zich weer even met deze andere toch sterker verbonden dan met haar, al was dan ook de oude verliefdheid niet levend. Hij ondervond echter dat dit een illusie was. Trees had van het voorval reeds gehoord, knikte dadelijk stroef en begrijpend, om een verdere uitleg af te snijden. Pas geleden hadden zijn veel geringer meedelingen haar sterk geïnteresseerd, maar alleen omdat ze steeds een innerlijke brand verhulden, nu stond hij als een verstild, rouwachtig wezen naast haar en trekjes van gemelijkheid en ongeduld vertoonden zich op haar gezicht. Hij was altijd een man geweest, voor haar wat te zorgelijk verbonden aan vrouw en kinderen, zij had wel begeerd hem te bezitten en wenste hem nog terug te winnen nu, hij bleef echter neerslachtig en beantwoordde die poging met een matte, voor haar terugstotende glimlach, zij vond hem zwak en willoos en liet spoedig van hem af.

Van nu af leefde hij in grote gelatenheid en zelfs wel opgewekt voort met zijn vrouw en kinderen. Dat hij over de gebeurtenis nooit meer sprak verontrustte zijn vrouw soms eerst, omdat zij geloofde dat hij er nog wel veel over dacht, maar zij troostte zich en vond het natuurlijk dat de pijn der herinnering op den duur zou uitslijten. Zij had hem wel met zachte redenen willen helpen als zij uit zijn stemming meende op te maken dat hij bezig was over het geval te tobben, maar als zij langs een omweg zoiets